

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand

Morgen zal er iemand opstaan. Misschien ben jij dat wel. Maar we zullen het verhaal simpel houden en we maken van "iemand" Sophie.

Dus onze Sophie staat op en slentert naar de badkamer. Ze gaat voor de lavabo staan en begint haar tanden te poetsen. Ze kijkt verveeld in de spiegel. Dan zie je natuurlijk ook je spiegelbeeld. Maar Sophie ziet niet haar spiegelbeeld dat haar tanden poetst, maar ziet haar spiegelbeeld gewoon naar haar staren. Sophie kijkt verbaasd naar haar tandenborstel en denkt: 'Ja, ik heb hem toch vast?' Dan kijkt ze terug in de spiegel en ziet dat haar spiegelbeeld een tandenborstel vast heeft. Raar, denkt ze. Nadat ze haar tanden heeft gepoetst en haar haren geborsteld, trekt ze haar kleren aan en gaat naar beneden. Ze vermijdt het in de spiegel te kijken.

Ze ontbijt en vertrekt te voet naar school. Ze voelt zich tamelijk ellendig, want ze verwacht vandaag (18 januari) een grote toets van Frans en die taal kan ze nu eenmaal niet zo goed. Sophie sleept zich voort. Ze kijkt ondertussen vooral naar de grond, maar even later kijkt ze ook een beetje rond. Dat is minder saai. Ze kijkt naar de etalages van bakkerijen tot schoenenwinkels. En overal waar haar spiegelbeeld is, klopt er iets niet: het spiegelbeeld loopt heel snel of staat stil, maar wat Sophie doet, doet het spiegelbeeld niet. Ze stapt wat sneller door, want ze vindt dat eng – jij zou dat toch ook eng vinden? Droomt ze?

Als ze de schoolpoort binnenwandelt, rinkelt de bel.

"De toets van Frans kan nog wel even wachten," zegt de juf, "WANT VANDAAG IS HET PRECIES 500 JAAR GELEDEN DAT DE SPIEGELBEELDEN GEPROBEERD HEBBEN DE WERELD OVER TE NEMEN. Maar wij lieten ons niet zomaar doen," voegt de juf er trots en glimlachend aan toe.

Sophie steekt haar hand op en vraagt: "Juffrouw, hoe gaat dat als de spiegelbeelden de wereld willen overnemen?"

De juf antwoordt: "Alle spiegelbeelden doen iets anders dan de persoon zelf".

Sophie trekt bleek weg.

"Sophietje, gaat het wel?" wil de juf weten.

"Euh... ik euh..." antwoordt Sophie.

Dan kijkt de juf plotseling hetzelfde als Sophie: **ANGSTIG!!!**

"Je bedoelt toch niet... Je maakt toch een grapje..." De juf slikt een keertje.

Dan vraagt Hannah, haar beste vriendin: "Juf, gaat het wel een beetje?"

De juf aarzelt: "Nee... nee... Hannahtje, we moeten de politie en de brandweer en zo bellen of anders..."

"Of anders?" herhaalt Tom.

"Of anders proberen de spiegelbeelden terug de wereld over nemen! Ik ga dit meteen melden aan de directeur," zegt de juf en ze loopt het lokaal uit. De klas blijft doodstil. Tom probeert zijn spiegelbeeld te zien in de ruit, maar het lukt niet.

Als de juf eenmaal terug is, zegt ze dat de school uit is. "Morgen doen we dan maar de toets van Frans".

"Als we dan nog leven," mompelt Arno.

"Dat is waar," reageert de juf.

Hannah en Tom kijken verschrikt. Maar Sophie (of ben jij het?) is al naar buiten gewandeld.

Op weg naar huis zie jij dan waarschijnlijk een jongetje en zijn mama en dat jongetje schreeuwt heel Zweden bij elkaar (of België). Dan zou jij zeker vragen wat er is. Dus dat doet Sophie ook. De moeder

antwoordt terwijl ze naar een winketalage wijst: "Oh, niks hoor. Hij denkt dat zijn sp... Wij gaan naar huis!". Bang achteromkijkend naar de etalage trekt de mama het jongetje voort. Dan hoort Sophie heel hard gillen en ziet ze dat er een tienermeisje op de grond neerstort. Naast haar ligt een makeupspiegeltje in scherven.

Dat zou jij heel eng vinden en Sophie vindt dat ook. Dus rent ze naar huis. Eenmaal thuis vindt ze haar ouders niet. Ze zoekt en zoekt en dan... ziet ze bloed op de grond. Ze vormen letters: mwahahahahahaha! En in de dichtstbijzijnde spiegel ziet ze haar ouders versteend met een verschrikt gezicht.

Sophie begint te huilen en te huilen. Maar weer komt de moed en ze denkt in zichzelf: "Nee, zo kom ik nergens. Wacht, als mijn ouders daar in de spiegel zijn dan..."

Sophie gaat naar de kelder. Ze neemt een hamer en begint alle spiegels kapot te slaan in het huis. Ze hoort buiten mensen gillen en schreeuwen, maar Sophie denkt: "Eerst familie, dan de rest en mijn huis is ook familie. Als het huis veilig is, zal ik anderen helpen".

Sophie hoort snelle en lichte voetstappen. Gelukkig heeft ze de deur op slot gedaan. Ze hoort bonken, harder en steeds harder en dan... komt Hannah binnen met een bijl in haar handen en ze schreeuwt het uit: "SOPHIE, DE WERELD GAAT ER AAN!!!" Maar Sophie (of jij) hoort het niet, want Sophie (of jij) ligt dood op de grond met een hamer in de handen en overal glasscherven. Eén spiegel is nog niet gebroken. Die waarin de versteende ouders staan. Onze wereld is verloren.

EINDE